

Notes d'un rodamón

I

Impressions d'un viatge a l'Argentina

Per Antoni Casades de Viver

Montevideo és una ciutat molt important, bonica, simpàtica i semblant a Barcelona. Té en els seus voltants magnífiques platges que en alguns llocs em recordaven les de la nostra Mediterrània.

Des de Buenos Aires he emprès el següent itinerari: Buenos Aires-Rosario (6 hores d'exprés), Rosario-Tucumàn (22 hores de tren), Tucumàn-Santiago del Estero (5 hores de tren i 2 hores d'«atraccions varies»), de Santiago altra volta a Tucumàn i a Rosario, Santa Fe, Paramà-Còrdoba i Buenos Aires, des d'on aniré a Bahía Blanca.

Rosario és la segona capital de l'Argentina. La ciutat en si no té res de particular; hi ha molt comerç i per consegüent és una població molt animada.

De Rosario a Tucumàn ens podem ja fer càrrec de quelcom, puix que part del viatge l'hem fet de dia. Es passen hores i més hores que tot és un immens camp de pastura, amb milers de caps de bestiar, cavalls i principalment bous i vaques; més enllà es troben els camps de blat i morenc, en mig dels quals passa el tren com perdut dintre una mar d'herba, de milers de quilòmetres quadrats d'extensió.

En deixar la província de Santa Fe i entrar a la de Santiago del Estero el paisatge canvia completament; damunt la terra, estèril i eixuta, creixen amb una vida migrada uns arbres i plantes raquítics, una vegetació ben pobre i deficient. La terra és tan seca que el tren aixeca un veritable núvol de pols, la qual cosa obliga a tancar hermèticament les finestres dels vagons; però, així i tot, l'interior dels cotxes queda cobert d'una capa de terra finíssima, que ens deixa plens a tots nosaltres d'una polseguera, les molèsties de la qual no ens satisfan gaire.

Quan s'entra a la província de Tucumàn el paisatge torna a ésser agradable; ara es veuen plantacions immenses de canya de sucre, albirant-se al lluny algun «ingenio», o sigui la colònia d'obrers al voltant de les refineries de sucre.

Per tal de donar una idea de l'importància d'aqueixes, cal esmentar que alguna d'elles, durant la temporada de recullir i trinxar la canya de sucre, té empleats més de 5,000 homes. Un dels «ingenios» més importants és propietat d'un espanyol, i està valuat en uns cent cinquanta milions de pessetes,